



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 343/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ZTS Strojárne, s. r. o., Kliňanská 564, Námestovo, zastúpenej advokátom Mgr. Richardom Karkóom, advokátska kancelária, Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 219/2013 zo 6. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ZTS Strojárne, s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2015 doručená sťažnosť spoločnosti ZTS Strojárne, s. r. o., Kliňanská 564, Námestovo (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 219/2013 zo 6. novembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania (ako žalovaná, pozn.) o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia. Okresný súd Námestovo v uvedenej veci rozsudkom sp. zn. 5 Cb 26/2008 z 20. júna 2013 vyhovel žalobe žalobcu spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“). Proti označenému rozsudku Okresného súdu Námestovo podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa obracia so sťažnosťou na ústavný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu je „arbitrárny, neudržateľný a nepredvídateľný“, pričom argumentuje tým, že konajúce súdy rozhodli o neplatnosti predmetných uznesení valného zhromaždenia v zásade z dôvodu, že toto valné zhromaždenie bolo zvolané neoprávnenou osobou, a to pre iné dôvody, ako boli uvedené v žalobe žalobcu. Sťažovateľka konajúcim súdom vyčíta aj to, že súdy prihliadali aj na dôvody žalobcu, ktoré boli uplatnené po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty na ich uplatnenie. Ďalej tiež namieta, že v konaní nebola preukázaná podmienka určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia v zmysle § 131 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, a to možnosť dotknutých uznesení valného zhromaždenia obmedziť práva spoločníka, teda žalobcu. Z uvedených dôvodov považuje závery uvedené v rozhodnutiach konajúcich súdov za svojvoľné v rozpore so zákonom. Poukazuje pritom na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach a tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou týchto súdov.

K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu „nie je prípustný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok... sťažovateľ nemá na ochranu základných práv, ktorých porušenie namieta sťažnosťou žiadne ďalšie účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, ktoré by mohol využiť“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv, a žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 06.11.2014, č. kon. 14 Cob 219/2013 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 06.11.2014, č. kon. 14 Cob 219/2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Karkó Richarda, vedený [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti vydaného rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky použitú v sťažnosti v súčinnosti s Okresným súdom Námestovo zisťoval, či sťažovateľka v označenej veci podala dovolanie. Ústavný súd zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie, ktoré Okresnému súdu Námestovo doručila 5. februára 2015, o ktorom ku dňu rozhodovania o sťažnosti nebolo rozhodnuté.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčastou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľkou vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto

odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie jej dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súde považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015